

Citater fra store bog omkring sygdomsbegrebet.

Citater om allergi/"krav"-fænomenet.

s. 20 i "Store Bog"

Den læge, som på vor opfordring skrev dette brev, har vist os den velvilje at udbygge sine synspunkter i endnu et brev som følger. I dette brev bekræfter han det, vi, som har døjet den alkoholiske tortur, må tro - at det fysiske hos en alkoholiker er lige så abnormt som det mentale. Det tilfredsstillende os ikke at få at vide, at vi ikke kunne kontrollere vort drikkeri, blot fordi vi var dårligt rustet til livet, at vi var på vild flugt fra virkeligheden eller var komplet defekte mentalt. Det var rigtigt for en vis del, ja faktisk for en stor del for nogle af os. Men vi var overbeviste om, at også vort legeme var sygt. Efter vor opfattelse er ethvert billede af alkoholikeren, som udelader denne fysiske faktor, ikke komplet.

Lægens teori, at vi har en fysisk allergi overfor alkohol, interesserer os. Som lægfolk betyder vore synspunkter naturligvis mindre, men som tidligere problemdrikkere kan vi sige, at hans forklaring lyder fornuftig. Det forklarer en masse, som vi ikke kan forklare på anden måde.

s. 21 nederst

Vi mener - og har allerede tidligere påpeget dette - at den effekt, alkohol har på disse kroniske alkoholikere, er en form for allergi, at fænomenet i denne trang er begrænset til denne type mennesker, og at det aldrig sker for den almindelige, moderate nyder af alkohol. Disse allergiske typer kan aldrig vide sig sikre, når de indtager nogen som helst form for alkohol, og har de én gang fået skabt denne vane og fundet ud af, at de intet kan stille op mod den, én gang mistet deres selvtillid og tilliden til den menneskelige formåen, så tårner problemerne sig op omkring dem og bliver uoverskuelige at løse.

s. 24 midt.

Alle disse typer - og mange andre - har ét symptom fælles; de kan ikke begynde at drikke uden at udvikle dette »krav«-fænomen. Denne foreteelse, som vi har forstået den, må være en manifestation af en allergi, som gør disse mennesker forskellige fra andre og sætter dem i bås.

s. 22 øverst.

Intetsigende, følelsesmæssige appeller er sjældent tilstrækkeligt. Budskabet, der kan interessere og fastholde disse alkoholikere, må have vægt og dybde. I næsten ethvert tilfælde må deres idealer hvile på en magt, der er større end dem selv, hvis deres liv skal genoprettes.

Den eneste løsning lægerne kender er:

Den (*Allergien/"krav"-fænomenet*) er aldrig, med nogen behandling, vi har kendskab til, blevet fjernet permanent, den eneste lindring, vi kan tilbyde, er total afholdenhed.

Desværre virker lægens løsning ikke fordi: Citater om Begær/trang.

s. 22 midt.

Mennesker drikker i reglen, fordi de kan lide den effekt, alkoholen bibringer dem. Følelsen er så listig, at samtidig med erkendelsen af det skadelige, kan de efter nogen tid ikke adskille sandhed og løgn. For dem synes det alkoholiske liv det eneste normale.

s. 22 midt.

For dem synes det alkoholiske liv det eneste normale. De er rastløse, irritable og utilfredse, medmindre de atter fornemmer den følelse af lettelse og velbehag, som indfinder sig, straks de har fået nogle drinks drinks, som de ser andre nyde uden risiko.

s. 22 nederst.

Eftersom de bukker under for begæret, atter og atter, som så mange gør, og fænomenet kaldet trangen udvikler sig, passerer de det velkendte stadium, at det »er for sjov«, og samvittigheden dukker op med en fast beslutning om ikke at drikke igen. Dette sker igen og igen, og medmindre den pågældende kan opleve en total psykisk forandring, er der meget lidt håb om helbredelse.

Alkoholisme er både en mental og en fysisk sygdom.

s. 23 midt.

Jeg er ikke enig med dem, der påstår, at alkoholisme udelukkende er et problem af mental art. Jeg har haft mange, som f.eks. havde arbejdet i månedsvis med et problem eller en forretning, som skulle finde sin afgørelse på en bestemt dag til stor fordel for dem selv. De tog en drink en eller to dage før, og øjeblikkelig blev »krav«-fænomenet tårnhøjt i forhold til alt andet, så de aldrig overholdt den vigtige aftale. Disse mennesker drak ikke for at flygte - de drak for at tilfredsstille et krav uden for deres mentale kontrol. Der opstår mange situationer i forbindelse med »krav«-fænomenet, som får mennesker til at bringe det højeste offer, fremfor at blive ved med at kæmpe.

s. 29-30

Så fik jeg et lovende forretningstilbud. Aktierne var på sit laveste i 1932, og på en eller anden måde fik jeg samlet en købergruppe. Jeg skulle være med til at dele profitten. Så gik jeg på en gevaldig druktur og forspildte chancen. Jeg kom til mig selv. Dette måtte stoppe. Jeg indså, at jeg ikke kunne tage blot en enkelt drink. Jeg måtte stoppe for bestandig. Før dette havde jeg skrevet et utal af smukke løfter til min kone, men til alt held indså hun, at denne gang mente jeg det, og det gjorde jeg virkelig.

Kort efter kom jeg fuld hjem. Der havde ikke været noget skænderi. Hvor var mine høje idealer blevet af? Jeg vidste det simpelt hen ikke. Jeg havde end ikke tænkt på det. En eller anden havde stillet en drink foran mig, og jeg havde drukket den. Var jeg blevet sindssyg? Jeg begyndte at spekulere på, om jeg var, for en sådan himmelråbende mangel på forudseenhed syntes nærmest vanvittigt.

Jeg fornyede mit forsæt og forsøgte atter. Der gik nogen tid, og tilliden begyndte at vige for en skråsikkerhed. Jeg morede mig over ginelskerne. Nu var jeg i besiddelse af det, der krævedes. En dag gik jeg ind på en restaurant for at telefonere.

Før jeg vidste af det, sad jeg ved baren og spurgte mig selv, hvordan det var sket. Efterhånden som whiskyen steg mig til hovedet, overbeviste jeg mig selv om, at jeg ville klare den bedre næste gang, men nu måtte jeg hellere se at få en forsvarlig brandert - og det fik jeg.